

*A lány elvesztette az első szerelmét...
Mindent megadnék, hogy én lehessek neki a második.*

PROMISE

ígérd meg, hogy nem!

ME

NOT

fine
selection

MEAGAN BRANDY

MEAGAN BRANDY

PROMISE

ígérd meg, hogy nem!

ME

NOT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

1. FEJEZET

PAYTON

Július 2.

DEATON ORDÍT, MEGFESZÍTI A HÁTÁT, és egyfolytában rugdalózik: teljes erőből küzd a tiszta kisruha ellen, amibe épp a karját próbálom beledugni. Ez ma már a harmadik ruhája. Ahogy nekem is.

– Jól van, kicsikém.

Amikor sikerül begombolni a két szélső gombot, úgy döntök, hogy a középső már nem is kell. Megcsiklandozom a kis zoknis talpát, megfogom a lábacskáját, majd széles mosollyal kezdem mozgatni, hogy úgy tűnjön neki, épp játszunk. Prímán bevált a trükk, mert egy pillanatra abbahagyja a cséphadarózást, ami nekem pont elég is arra, hogy ráadjam a pamut rövidnadrágját.

Ekkor újra bömbölni kezd, kitarja a két karját, és apró öklét ki-be csukogatja, ezzel a markolászással jelzi, hogy azt akarja, vegyem fel megint.

– Csak egy pillanat, fiatalúr – mondom, majd odafordulok a rumlis szekrényemhez, hogy keressek egy másik tiszta felsőt, de a komód

üres a pizsamapólóimat kivéve, és amikor belekukkantok a nagy szekrénybe, csak az üres vállfák bámulnak vissza rám. Pontosabban arról az oldalról, ahol azokat a rucikat tartom, amelyek jók is rám. A pillantásom a mosott ruhás kosárra esik az ágy végében. Felsőhajtók, és kikotrom a legkevésbé gyűröttet. Amúgy is zuhanyoznom kell még, úgyhogy mi értelme lenne azon aggódni, hogy kivasaljam, vagy a fenébe is, hogy összepasszoljanak?

Vasalás. Jó vicc. Na persze! Az a legvalószínűbb, hogy csak visszateszem az egészet a szárítógépbe, és abban bízom, hogy majd helyrehozza a rumlit, amit azzal okoztam, hogy eleve trehányul szedtem ki a tiszta ruhákat a kosárba.

– Nos, fiatalúr, úgy tűnik, a mosás visszakerül a végtelen tennivalók listájára.

Deaton még hangosabban sír, amiről eszembe jut, miért is olyan fontos, hogy tartsam a napirendjét, függetlenül az azon kívüli eseményektől.

– Tudom, tudom. Az én hibám, hogy nem szundítottál, és most ennek isszuk a levét – teszem hozzá, majd leráncigálom magamról a pólómat, de olyan ügyetlenül, hogy beleakad a kontyomba, ami úgy tűnik, most már az életem része, és persze szétjön. De nem húzom ki a kiszabadult tincseket a póló alól, és nem is kötöm fel újra a hülye hajam.

Felkapom a kisfiamat, aki egyszeriben nem bírja elviselni, ha lerakják, akármilyen is legyen ennek az oka, kivéve persze, ha víz van a dologban. Én hülye, azt hittem, ahogy telik majd az idő, egyre függetlenebb lesz tőlem, de úgy tűnik, pont az ellenkezője igaz. Nagy kár, hogy csak ennyiszor tudom megfürdetni egy nap, hogy kicsit pihenjen a kezem, de még olyankor sem tudok haladni semmi mással. Viszont lesz kábé tíz percem, amikor nulla felelősséggel ücsöröghetek

a csempézett padlón, és már ettől megéri a küzdelem, amit a törülközés, a pelenkázás és az öltöztetés jelent majd.

Vagyis nulla felelősség, már az állandó félelmen túl, hogy pont abban a töredékmásodpercben nem figyelek oda, amikor Deaton moccan egyet, és víz alá kerül.

Hát igen, a fürdetés sem igazán pihentető, de a cuki kis mosolya, miközben telefröcsköli a fürdőszobát, sokkal jobb, mint bármilyen lazulós pillanat.

Mászkálok a szoba egyik végéből a másikba, és közben ringatom, de a kicsi egyre csak nyűgösködik, a mellkasomnak dörgöli az arcát, és a haját markolássza.

– Fáradt vagy, édes kisfiam?

Pusztit nyomok a buksijára, magamhoz ölelem, de az én kicsim nem hajlandó kimaradni semmiből. Amint rájön, mire is irányul ez a mozdulat – azazhogy megpróbálom álomba ringatni őt –, hátraveti a kis fejét, bugyborékolni kezd a szájával, és máris az állán folyik a nyála.

– Hohó, szóval már buborékot is fújunk bömbölés közben, hm?
– mondom, majd gyorsan felkapok egy előkét, és a nyakába kanyarintom, de közben egy pillanatra sem hagyom abba a ringatást. A tekintetem az órára esik, és elkerekedik a szemem. – A fenébe!

Összeszorítom a szám, és felsóhajtok. Már egy órája készen kéne lennem. De mivel tudom, mi vár rám ma este, összeszedem magam, és nagy levegőt veszek.

– Most vagy soha, fiatalúr!

A vállamra csapom a takarót, felkapok egy játékot, belelépek a strandpapucsomba, és pontosan azt teszem, amit megfogadtam, hogy ma nem fogok.

Átmegyek Lollihoz és Nate-hez a szomszédba.

Egy pillanatra megállok odabent, hallgatózom, de a folyosóra kihallatszó civakodásból már tudom, merre menjek tovább, úgyhogy kinyitom Lolli dolgozószobájának ajtaját.

– A forró kávé szerelmére, segítsen már valaki! *Kérem szépen!* – mondom, mielőtt még felfoghatnám, mit is látok, de sajnálatos módon arra sincs energiám, hogy eltátsam a számat. Vagy hogy felröhögjek.

Lolli, az a lány, aki retteg a házasságtól vagy bármitől, ami azzal jár, hogy érzéseket kelljen tudomásul vennie – bár ebben azért sokat fejlődött már –, hatalmas, fehér menyasszonyi ruhában áll egy sámlin a szoba közepén. Unokatestvére és egyben új lakótársa, Mia gombostűkkel és mérőszalaggal a kezében térdel mellette. Miának szerencséje van, hogy Lolli kedveli őt, és szeretné, ha beindulna a varrónői vállalkozása, különben az élete árán sem hagyná, hogy bárki ilyen ruciban lássa.

A vállam azonmód meg is roskad. Hát ennyit arról, hogy öt percre megszabaduljak a gondjaimtól.

– Óóó... – pillant azonnal a kisfiamra Lolli, és már lépne is le a sámliról, de Mia fürgén megragadja, és a helyén tartja.

– Hé, Lolli, gondolkozz! – rázza meg a fejét. – A babahányás szintén olyan, ami semmiképp sem kerülhet erre a ruhára! – mondja úgy, mintha ezt már megvitatták volna.

– Ismétlem, Mia, ez csak egy *lehetőség*. Te viszont már most az idegeimre mész – pillant rám Lolli, és az arca csupa bocsánatkérés. – Sajnálom, a csaj fullra kiképzőőrmester-üzem módban pörög.

– Semmi baj. Csak... – Egy pillanatra elhallgatok, majd úgy döntök, egyszerre egy igazság épp elég. – Nagyon szerettem volna lezuhanozni, mielőtt Nate szülei megérkeznek. Utálom, ha úgy nézek ki, mint egy csódtömeg, amikor meglátogatnak.

Már megint.

Kipillantok a hatalmas hátsó ablakon, és nézem, ahogy páran az óceán felé kocognak, nagyon remélem, hogy nem kérdez rá, mi *más* okom lehet arra, hogy láthatóan kiakadt ma a stresszmérőm. Szerencsére nem teszi.

– Nem vagy csődtömeg, és te is tudod, hogy Sarah és Ian sosem ítélkezik.

Kalani, vagyis ahogy mi szólítjuk, Lolli, csak arra emlékeztet, amit már úgyis tudok.

Ha valamikor úgy döntene, hogy beadja a derekát, és hagyja, hogy Nate feleségül vegye, amit a pasi nagyon szeretne, akkor hivatalosan is neki lesz a világon a legjobb anyósa és apósa. Bár hozzá kell tennem, hogy ők egy másik szülőpárral is rokoni kapcsolatban állnak, akiket ismerek. Nem az enyémeikkel, persze. *Az övével.*

Nagyot nyelek, és elhessegetem a gondolatot.

– Szerencsére ötig nem érnek be a városba – jegyzi meg mosolyogva Mia.

– Úgy van! – erősíti meg Lolli is.

Összevonom a szemöldököm, és azt mérlegelem, hogy most szórakoznak-e velem. De nem. Ezek szerint nem csak én veszítettem el az időérzékemet ma.

– Öt óra harminc van – közlöm a rossz hírt.

Lolli Miára mered, aki hangosan felnevet, én pedig csak bámulok rájuk, majd áteszem Deatont egyik karomról a másikra, miközben kicsit ringatom, mert kezd egyre nyugtalanabb lenni.

Bármennyire nyűgös a kicsi, akaratlanul is elmosolyodom, miközben hallgatom, ahogy testvérek módjára civakodnak.

Lolli halkán morog.

– Muszáj levennem ezt az izét, mielőtt megérkeznék, és...

– Megjöttünk!

Lollinak torkán akad a szó a ház bejárata felől felharsanó hangra, és mintha csak folyékony nitrogénbe mártottak volna bennünket, azonnal ledermedünk.

A gyomrom a lábamig süllyed, a tenyerem nyirkos lesz a hideg ve-rejtéktől.

Istenem, ne, ne ne...

Felkapom a fejem, egymásra pillantunk a lányokkal. Mindkette-jük arcán látom a bennem is örvénylő rémületet, bár egyikünk sem ugyanazért fél. Viszont az én okom a pánikra titok. Nem éppen a leg-jobban őrzött titok, de attól még az.

Egy halk puffanás térít magunkhoz bennünket, és egyszerre len-dülünk mozgásba.

Mia sietve kicipzározza Lollin a ruhát, ő pedig kapkodva rángatja ki hosszú, fekete hajából a hajcsatokat.

Megpördülök, minden erőmmel azon vagyok, hogy eliszkoljak in-nen, a kezem már a kilincsen, felkészülök rá, hogy végig kell rohan-nom a ház mögött, hogy ne lásson meg senki.

Nem állok készen erre. Azt hittem, bátran szembe tudok nézni ve-le, de kiderült, hogy mégsem vagyok elég bátor. Már a gondolattól is rosszul vagyok, egyszerűen... képtelen vagyok rá.

Még kell egy kis...

Valaki belöki az ajtót, mire felkiáltok, mert majdnem elveszítem az egyensúlyomat, ám ekkor felpillantok az érkezőre. Egy szót sem tudok kinyögni.

Olyan, mintha folyékony beton tölténé ki az ereimet: mindenem elnehezül, majd megkövül. A szívem dübörögve ver, majd eszetlenül felgyorsul, amikor a pillantásom összekapcsolódik azzal a merengő,

barna szempárral, amit annyira jól ismerek már, hogy több száz közül is felismerném.

Megmarkolom Deaton takaróját, és nyitnám a szám, de egy hang sem jön ki a torkomon.

A sötét szempár hunyorogva rám pillant, és végigmér.

A pillantása *ellágyul*.

A gyomrom remeg és le-fel ugrál, hirtelen nem is tudom, hogy kínjában vagy örömeiben. Esetleg egyenesen a rettegéstől?

Hogyan lehetséges, hogy még mindig ilyen gyöngéd lesz a tekintete, amikor rám néz?

– Mi a baj? – kérdezi halk, parancsoló hangon, és legszívesebben egyszerre sírnék és sikoltoznék.

– Semmi – felelem. *Minden*. – Minden rendben.

– Elkélne neki egy kis segítség Deatonnel – buktat le Lolli.

– Lolli! – intem le, és odakapom a fejem. Szándékosan próbálok inkább Lollira nézni, de túlságosan lerí rólam az igyekezet, és nagyon nehezen is megy, úgyhogy inkább lassan visszafordítom a tekintetem az előttem álló férfira.

Merthogy az. Esküszöm, valahányszor látom, valami mindig más rajta. Néha csak egy kis apróság: rövidebb a haja, vagy jobban lesült a bőre a szokásos olívás barnaságánál – és nem is tudom, hogy ez az ő természetes színe, vagy inkább annak a rengeteg időnek az eredménye, amit a foci pályán tölt. Néha a változás több ennél. Az egy év alatt, amióta ismerem, a válla szélesebb lett, az állának íve kifejezőbb. A keze...

Nagyot nyelek, és képtelen vagyok elkapni a tekintetem a parancsoló pillantásától.

Ha van valami, ami nem változott rajta, az a szeme. Ugyanolyan mély a mézbarna tekintete: az írisze a sötét és világos tökéletes keveréke. Élénk, mégis komoly. Tökéletes tükre a jellemének.

Mason Johnson pont olyan tüzes, mint amilyen gyöngéd. Ő a jin és a jang.

Már csaknem kilenc hete tart ez a hirtelen némaság, most pedig itt áll előttem, és ahogy rám néz, félt, hogy itt és most mindjárt összeomlok.

Egy szót sem szól, de nem is kell. Az arcán ülő enyhe komorság mindent elárul: aggódik és tehetetlen.

Dühös.

De ez most mélyebbről jön. Látom az aggódó tekintetében.

Történt valami? Valami rosszat tettem? Talán meggondoltad magad...

Ez csak néhány azon kérdések közül, amiket némán is nekem szegez, de egyikre sem szeretnék most válaszolni. Őszintén szólva nem is vagyok biztos benne, hogy tudnék.

Megváltozott valami?, kérdezem magamban, és gyorsan lenyelem a torkomban megjelenő szűrő érzést.

Mindennek ellenére, akár mérges, akár nem, ugyanolyan kedves velem, mint mindig, közelebb lép, és mielőtt megmozdítaná a karját, már tudom, hogy Deatonért fog nyúlni.

Csak egy pillanatig habozok, de ő így is kiszúrja, és még határozottabban szorítja össze a száját, mint eddig. Átadom neki a kisfiamat, majd elfordítom a fejem, és gyakorlatilag kifutok a szobából. A folyosón már legszívesebben rohannék, de a lábam nem akar engedelmeskedni, így aztán ott ragadok még egy kicsit, ahol már nem láthat, de még hallótávolságon belül.

Máris hallom Masont, és a hangja duruzsolásából tudom, hogy ugyanúgy ringatja a kisfiamat, ahogy az előbb én.

– Mi a gond, pajti, hm?

Éles fájdalom hasít a mellkasomba, még az is felmerül bennem, hogy visszamegyek a fiamért, de egy pillanattal azután, hogy Mason

megszólalt, megtörténik az, amit én képtelen voltam elérni: Deaton abbahagyja a sírást.

Leszegett fejjel sietek ki, halkan becsukom magam mögött az ajtót, hogy a ház elülső részén senkinek se tűnjön fel, hogy elszöktem. Már az is elég gáz, hogy nyilvánvalóan minden megteszek azért, hogy elkerüljek mindenkit, aki most érkezett, mégsem állok meg egy pillanatra sem. Az most túl sok gondolathoz vezetne a fejemben, és én egyikre sem állok készen. Egyáltalán. Semmiképp sem.

Végigsietek a teraszon, átvágok a hatméternyi homokos sávon, majd újra fel a szomszéd ház teraszára. Igen, a bátyám, Parker a legjobb barátja mellett lakik. Amikor Lolli elmesélte neki, hogy megvette a szomszédos házat, úgy éreztem, olyan áldás ez, amit meg sem érdemlek. Így lehetett saját szobám a bátyám házában – és az unokaöccsének gyerekszobája, amikor megszületett –, miután leléptem anyánktól.

Ilyenkor viszont elgondolkodom, hogy nem kellett volna-e inkább mégis elfogadnom apa ajánlatát, és hozzá költöznöm, bárminnyire furcsa és kínos is volt az a beszélgetés, hiszen mostanra szinte már semmi közünk egymáshoz. De még ha ez eszembe is jut, tudom, hogy jól döntöttem, amikor abban a szent pillanatban rávágtam, hogy nincs az az isten! A visszautasításban nem volt semmi személyes apa felé, bár szerintem nem hitt nekem, amikor mondtam, tekintve, hogy nem igazán mentem bele a részletekbe. Ha jobban ismerne, meg sem kérdezte volna. Megértette volna, hogy ha odaköltöznék hozzá, az olyan lenne, mintha visszamennék Alrickba, ahol anyám él, meg az a család, amelyiknek ugyanaz a vezetéknéve, mint a fiamé. Még csak az hiányozna, hogy az én kisfiam azoknak a rettenetes embereknek a közelébe kerüljön. Legalább annyira gyűlölték a fiukat, amennyire anyám utál engem.

Életem legjobb és legrosszabb döntése volt, hogy eljöttem onnan.

Egyrészt az én fiam sosem lesz kitéve annak az áspiskígyónak, ami Ava Baylor. Másrészt viszont ez lett az oka annak, hogy az apukája már nincs köztünk.

Én vagyok az oka, hogy meghalt.

Nagyot nyelek, gyorsan magamra zárom a szobám ajtaját, és nekidöntöm a homlokom. Amint lehunyom a szemem, fürge lépteket hallok koppanni a fapadlón a folyosóról. Lélegzet-visszafojtva szorítom még jobban a kilincset, amit még el sem engedtem, amikor már azt is hallom, milyen gyorsan veszi a levegőt.

Tudom, ki van a túloldalon. Persze hogy utánam jött.

Ott akarok lenni, ahol te vagy...

Még szorosabban hunyom le a szemem.

Alig érinti az ajtót, mintha kopogásra emelte volna a begörbített ujját, hogy választ követeljen, vagy magyarázatot, de az utolsó pillanatban meggondolta volna magát. Kinyitom a szemem. A pillantásom a földre szegezem, ahol a cipője árnyéka alig pár centire van az enyémtől, majd végignézem, ahogy eltűnik, amikor egy pillanattal később mégis elmegy.

Összeszorítom a fogam, beugrom a zuhany alá, és a lehető leggyorsabban készülök el. Én magam is meglepődöm, mennyivel fürgebb lettem így, hogy egyetlen pillanatot sem vesztegethetek el többé.

Hátrasimítom a hajam, a homlokom feletti szálakat finoman elrendezgetem, hogy középen legyen egy kis választék, majd az egészet magas lófarokba kötöm. Gyorsan befonom a dús, nedves tincseket: hosszú szőke hajam még mindig a hátam közepéig ér. Egy kis hajvakszal lesimítom a babahajakat, majd gyorsan bronzosítót, pirosítót viszek fel, végül jön a szempillaspirál, és az utolsó pillanatban egy lehetni ajakfény.

Szinte semmi sem jön rám. Nem mintha anyám elküldte volna az összes cuccomat, de amit tényleg bedobozolt, azok legalább három számmal kisebbek még nyolc hónappal a szülés után is. Amikor tavaly nagykorúvá nyilvánítottak, kiüríthettem a bankszámlámat, még mielőtt anyám rátehetné volna a kezét a pénzre, de rá sem hederített a bírósági döntésre, amely szerint jogom van minden holmimhoz. Végül úgy döntöttem, a tárgyak nem érnek annyit nekem, hogy miattuk a szemébe nézve kelljen könyörögnöm. Nem érte meg a veszekedést, és végtére ő *csakis* ezt akarta. Valamilyen reakciót. Úgyhogy többé esélyt sem adtam neki rá.

Az anyám által rám kényszerített szépségversenyek és az eltitkolt fotós megmérettetések után kapott pénzjutalmakból meg tudtam venni mindent, ami kellett, de csak azért, mert a bátyám nem hajlandó egy fillért sem elfogadni lakbér gyanánt. Ennek köszönhetően még úgy hat hónapig a felszínen tudok maradni. Talán kicsit tovább is, ha Lolli és Parker ezután is a kezét-lábát töri majd, hogy mindenfélét vegyenek Deatonnek és nekem, még mielőtt én magam megtehetném. Mondjuk, nem kértem tőlük, de van rá esély, hogy enélkül is így tesznek majd.

Így, hogy ilyen kevés göncöm van, és a testem úgy tűnik, nem hajlandó megválni a pluszkilóktól, gyakorlatilag jóganadrágokban, elárvult pólókban és könnyű kapucnis pulcsikban töltöttem az év jó részét. A szekrényem melletti állótükörre pillantok, és felsóhajtok a tükörképem láttán.

Fényévekre vagyok attól a lánytól, aki kétszáz dolcsis farmergatyában és az új kocsija végtörlesztésénél is többbe kerülő táskával jelent meg a testvére ajtajában. Ízig-vérig gazdag csajszi voltam, kívül csillogó és tökéletes, miközben odabent fuldoklottam és éheztem – a szó szoros értelmében, köszönhetően anyámnak, aki díjnyertes

leánygyermeket akart. Csak akkor engedett enni, ha látta, hogy utána ki is hányom. Csak az a micsoda maradhatott a gyomromban, amit ő adott reggelente a „vitaminnal”, bármi is volt az.

Nincs is jobb, mint egy kis étvágycsillapító meg maroknyi sötét mandula reggelire, nem igaz, anyu?

Lerázom magamról ezeket a gondolatokat, mert csak még jobban elrontanák a hangulatomat, majd végigpillantok az öltözékemen: zsályazöld szoknyanadrág és egy bő, ejtett vállú, vaníliaszínű felső, amit kissé leengedek a bal oldalon, alatta egy ugyanilyen színű trikó, hogy elrejtse a szoptatós melltartóm óriási pántját. A szoknyába varrt rövidnadrág a combomba vág, de a szoknya alja javarészt eltakarja, és a derékrész elég magasan záródik ahhoz, hogy némi alakot varázsoljon a hurkáimból.

Akkor sem tudnám belepréselni magam a régi ruháimba, ha egy évig koplalnék.

A csípőm szélesebb lett, a lábam megvastagodott, ahogy minden egyebem is. A fenekem, a mellem, a hasam. Még a lábfejem is nagyobb lett, és nem tudom belegyömöszölni egy sor cipőbe, amely csak a port fogja a szekrényben. De az is lehet, hogy csak megdagadt a lábam attól, hogy egész nap cipeltem a majdnem tizenegy kilós babámat, és azt a kábé tizennyolc kilót, ami rajtam maradt szülés után.

Lehunynom a szemem, nagy levegőt veszek, és szinte kényszerítem magam, hogy kilépjek a szobából, mielőtt még inamba száll a bátorságom, és megkérem Parkert, hogy hozza vissza Deatont azzal az ürüggyel, hogy aludnia kell. Pedig kezdenek belejönni, legalábbis az, hogy Lolli vett magukhoz egy járókát, mivel a társaság a hét nagy részében itt akar lenni, erre utal.

Erre a gondolatra elmosolyodom.

Egy dolgot biztosan elmondhatok az életemben felbukkanó új emberekről: azt éreztetik velem, hogy tényleg az életem részévé akar-nak válni, és nemcsak azért, mert a bátyám barátai vagy a barátnője rokonai, és nem is azért, mert én is mindig itt vagyok, hanem mert őszintén törődnek velem.

Szeretnek engem, és ami ennél is fontosabb, szeretik a kisfiamat.

Felemelt fejjel, a jól begyakorolt mosolyommal lépek ki a hátsó aj-tón, és integetek, mert a szomszédos teraszcél mindenki izgatottan átkiált, amikor meglátnak.

A nem túl őszinte mosoly azonnal igazivá változik, és minden lé-péssel lelkesebb vagyok, hogy benne lehetek a buliban.

Egészen addig, amíg meg nem pillantom a korlátra könyöklő fér-fi arcán a neheztelést, mintha rám várt volna.

Semmi kétségem efelől. Lerí arról, ahogy megfeszül az álla, és ősz-szeszorítja telt ajkát. Haragszik rám, mégpedig joggal.

Mindenki lejött az ünnepre, úgyhogy pontosan tudja, a hétvégém foglalt, és nincs hová mennem, már azon kívül, hogy átcsozogok a mi házunkból Lolliéba, meg átruccanok a barátaival közösen birto-kolt házba kicsit lejjebb az úton. De ez még nem jelenti azt, hogy ne követnék el minden tőlem telhetőt, hogy elkerüljek... mindent.

A szeme összeszűkül, mintha olvasna a gondolataimban, és az arc-kifejezésétől végigfut a hátamon a hideg, mert olyasmiket sugall, amiket nem is kell hangosan kimondania. Az üzenet a pillantásában a napnál is világosabb: *Csak próbáld meg...*

Sajnálom, Mase. Meg fogom próbálni.

A nap már pár órával ezelőtt lement, és egészen új rettegés támadt a nyomában.

A délután csupa nyüzsgés volt, legalább ötféle beszélgetés zajlott egyszerre, így könnyű volt elfoglalnom magam, és nem agyaltam bizonyos dolgokon. De az elmúlt fél órában egymás után indultak haza a párok és a csoportokba verődő barátok. Végül a bátyám és a barátnője, Kenra is felállt, máris gombóc támadt a torkomban. Még mielőtt én is felállhattam volna, hogy elköszönjek, rám pillantottak.

– Maradj még! – unszol Parker. Tudtam, hogy ez lesz. – Majd mi elvisszük, és lefektetjük Deatont.

Rám tör a szorongás, és elfog a hányinger. A kicsikémre pillantok, aki mellettem alszik a teraszon lévő kanapén. A takaróját az álláig húztam, és csak az arcocskája látszik ki, meg valamicske a sötét fürtjeiből a homlokánál.

– Megoldom – felelem, és már pattannék fel, de a bátyám a válamra teszi a kezét, és visszanyom a helyemre.

Kék szemével, ami majdnem ugyanolyan, mint az enyém, ellágyulva néz rám.

– Maradj, Csipisz! Bekapcsolom a bébiőrt, és sasszemmel figyelem majd a kicsit. Amúgy is be akartuk fejezni azt a dokumentumfilmsorozatot, amit elkezdtünk, szóval még fent leszünk egy darabig. Lazíts, beszéljess! Akkor gyere haza, amikor jólesik.

Ellentmondanék, hogy mi lesz, ha felébred a kicsi, és kellek majd neki, de mindketten tudjuk, hogy nem fog felébredni.

Bármennyire is elválaszthatatlan tőlem, és nem hajlandó ringatás, cirógatás és dúdolás nélkül elszundítani, Deaton átalussza az éjszakát, és most már itt az ideje, hogy ágyba kerüljön. Ez van. Ha pedig úgy alakul, elég egy cumisüveg, és már vissza is alszik.

Habozok, mire Kenra megböki a térdemet az övével, hogy ránézzek.

– Idehozhatom neked a bébiőrt, hogy innen figyelhesd.

– Nem, nem szükséges – rázom meg a fejem, és rájuk mosolygok. Tudják, hogy teljes nyugalommal rájuk bízom az unokaöccsüket. Csak azért ajánlotta fel, hogy ne legyen több kifogásom, és ne utasíthassam vissza azt a kis szabadságot, amit kínálnak nekem. – Köszönöm! – bököm ki végül, és csak nézem, ahogy Parker lehajol, és felveszi Deatont, az unokaöccsét, majd a tekintetemmel követem őket, amint átviszik a szomszédba.

Amikor már nem a homokos szakaszt nézem, megpillantom Mason-t, aki ugyanúgy őket figyelte, ahogy én, és már tudom, mi következik. Felém fordítja a fejét, és a tekintete rám tapad. Bármilyen monddott épp Bradynek, aki a legjobb barátaiból álló trió egyharmada, elhal az ajkán a szó. Azonnal kimenti magát, és szinte futva jön fel a teraszra.

Bizseregnek az idegvégződéseim, elfog az aggodalom, és még jobban zsibbadnak a tagjaim, ahogy közeledik felém. Senki sincs a környéken, aki megállíthatná, bár az arckifejezése alapján nem is nagyon hagyná.

Egész nap ezt várta: egy nyugodt pillanatot kettesben. Ő várta, én pedig ugyanennyire rettegtem tőle.

Nem telepedik le a mellettem árválkodó üres helyre, hanem beakasztja a lábát a velem szemközt lévő kis asztalba, közelebb rántja magához, majd csendben leül rá, pont szemben, mert nem elégszik meg bármivel, csak az osztatlan figyelmemmel.

Hallgat egy pillanatig, a szeme sarkában neheztelés hunyorog, és hiába küzd ellene, nem tudja eltüntetni onnan. Eltelik pár másodperc, talán egy perc vagy kettő is, mielőtt kinyitná a száját. A hangja meleg, sebzett suttogás.

– Szia, Csini!

A becenevem hallatán nagy levegőt veszek, a tudómm kitágul. Akkor adta nekem, amikor először találkoztunk. Ártatlan névválasztás volt: egy huncut pasi jól érezte magát a tengerparton, és egy kicsit ugratott engem. De ennél sokkal több lett belőle. Olyan gyengédséggel ejti ki, hogy ennek hála visszatáncolok a fenyegető pánikroham széléről. Finoman elmosolyodom, mire ő is.

– Szia, Mase!

Rám bámul, a szeme végigsiklik az arcomon, majd a pillantása megállapodik a hajfonatomon. Ezúttal valami megcsillan a szemében, amikor újra a szemembe néz. Annyira röpké csillanás, hogy ha pislogtam volna, le is maradok róla. Valami melegség támad a mellkasomban, és eltűnődöm, hogy vajon tudat alatt az ő kedvéért döntöttem-e a fonat mellett, vagy tényleg az idő szorítása miatt csináltam így.

Kipirul az arcom a gondolatra, de szerencsére sötét van idekint.

Mason felpillant a párától dús júliusi égboltra, és amikor ismét rám néz, az egész tartása ellágyul.

Ez már túl sok, lesütöm a szemem, és a szöszöket kezdem szedgetni az ölemben lévő takaróról.

– Payton...

– Azt hiszem, mégis lefekszem inkább – állok fel gyorsan, miközben a térdünk összekoccan.

De nem visz tovább a lábam, Mason sem mozdul, úgyhogy lopva rápillantok.

Csüggedt arccal tápáskodik fel lassan. Egészen közel állunk egymáshoz, a kanapé és a kis asztal között.

A mellem a hasához préselődik, és ha egy kicsit lehajtanám a fejem, a homlokomat az izmos mellkasának támaszthatnám. Felemeli a kezét. Megrezzenek, amikor a meleg kézfeje az arcomhoz ér. Visszahúzza a kezét. Kérdően pillantok rá, mire erőltetetten rám mosolyog.

– Csak egy kis víz – suttogja, és nekem csak ekkor tűnik fel, hogy kicsurrant egy könnycseppem.

Nem is éreztem.

Halljuk, hogy mögöttünk kinyílik a tolóajtó. Mason elfordul, és a hűtőládához lép. Kivesz két sört, majd felnyit egy harmadikat, és meg is issza, mire a homokos részhez ér. A barátai házával ellentétes irányba indul el, és eltűnik a sötét éjszakai égbolt alatt.

Visszarogyok a helyemre, lehunyom a szemem, és bízom benne, hogy a nagy levegő majd segít lecsillapítani a zűrzavart a fejemben.

Elment, mert tudta, hogy ezt akarom. Küzdök a feltörő könnyekkel, és elönt a büntudat, amiért mindig tudja, mit érzek, miközben azt is utálom, hogy érzek valamit. Nem lenne szabad, hogy így olvasson bennem.

Dehát mindig is ilyen volt, nem igaz?

Lesüllyed mellettem az ülőpárna. Hátrahajtom a fejem a kanapén, és a barátnőmre pillantok.

Arianna Johnson abba az irányba néz, amerre az ikertestvére az imént indult el, majd apró mosollyal hozzám fordul.

– Akarsz beszélni arról, ami kettőtök közt történt?

Megfeszül a testem, lenyelem a torkomba szorult gombócot, és a holdsütötte vízre pillantok.

Akarattal húzom mosolyra a szám, és elfogadom a vaníliás üdítőt, amit Ari nyújt át nekem.

– Nem történt semmi.

Kicsit félrebillenti a fejét, majd kisvártatva bólint.

Ari nem kéri számon rajtam a füllentést, bár mindketten tudjuk, hogy nem mondtam igazat.

Mi történt köztem és Mason között?

Istenem, hol is kezdjem...

2. FEJEZET

PAYTON

Korábban, júliusban

EZ ÓRIÁSI HIBA VOLT. Nem lett volna szabad Kaliforniába jönnöm, és fogalmam sincs, mi ütött belém, hogy mégis eljöttem. Komolyan, isten se tudja, milyen régóta nem beszéltem már a bátyámmal, és még azt hittem, jó ötlet, ha felbukkanok a küszöbén, és felrobbantom az életét?

Szevasz, Parker, piszkosul hosszú ideig rá se hederítettem, hogy próbáltál újra kapcsolatba lépni velem, mert dühített, hogy otthagytál engem azzal a gonosz nőszeméllyel, aki megszült bennünket. Amúgy meg tizenegyedikes vagyok a gimiben, terhes, és leléptem otthonról. Ja? És hogy ki a kicsi apja, azt kérdezed? Nem más, mint annak a seggfejnek az öccse, aki ellopta tőled a szerelmedet, és még rosszul is bánik vele.

Megdörzsölöm az arcom.

Jézusom, hogy is nem hajított ki azonnal? Vagy ami még rosszabb..., hogy nem hívta anyánkat, hogy jöjjön értem? Még ha ez a lehetőség meg is fordul a fejemben, tudom, hogy ő sosem tenne ilyet, és bármennyire stresszelek mindenem, Parker pont az ellenkezőjét teszi.

Vagyis valószínűleg ő is ugyanígy stresszel, de a nagytesós ösztönei verhetetlenek. Igazi kis elkényeztetett liba voltam, ő mégis támogat és bátorít.

A barátai is ilyenek velem, és ez kész örület. Bevesznek mindenbe, amit csinálnak, de ez nem tűnik erőltetettnek, és azt sem hagyják, hogy úgy érezzem, mintha csak egy lerázhatatlan árnyék lennék.

Mindannyian annyira lazák és könnyedek. Sokkal közelebb állnak egymáshoz, és sokkal jobban benne vannak egymás dolgaiban, mint amihez én hozzá vagyok szokva, de amennyire látom, nincs ebben semmi rossz. Inkább olyan, mint egy kis baráti család, amelynek tagjai valóban törődnek egymással.

És mégis, ahogy most odapillantok Parkerre és Kenrára, amint egy hinta mellett bújnak össze, meg a többiekre, akik tőlem nem túl messzire fröcskölik egymást a vízben, tisztán érzem, hogy nem tartozom ide.

Nem vagyok olyan..., mint ők.

Fürdőruhában vannak, a hajukat a szél szárította meg, a lányokon semmi smink, ami, gondolom, teljesen normális egy tengerparton töltött napon.

Én a víz szélén álldogálok a dizájner-macinacimban, ami még nem is kapható a boltokban, és épp olyan gondosan festettem ki az arcom, ahogy a hajamat göndörítettem be.

Nevetgélnek, viccelődnek, szórakoznak.

Engem hatvan másodperc választ el az ideg-összeroppanástól, és lehet, hogy lehányom a lábujjaimat.

Én nem a frissen érettségizett diák vagyok, aki mindjárt főiskolára megy.

Én nem vagyok laza és szabad, és nincs előttem az egész jövőm.

Az életemnek vége.

Lehunyam a szemem.

Szedd össze magad, csajsz! Terhes vagy, nem haldokolsz.

Terhes.

A kurva életbe!

Egy apró emberi lény növekszik a hasamban.

Mi a faszt csináljak?

Felgyorsul a lélegzetem, összeszorul a mellkasom, és csak gyűlik bennem a pánik. Nem vagyok képes rá. Nem bírom kezelni a helyzetet. De nemcsak az én életemről van szó, hanem Deatonéről is. Kapott egy birkózói ösztöndíjat a Penn State egyetemen. Annyira izgatott!

A tüdőmből kiszökik a levegő, zihálok. Egy kisbaba mindent tönkretesz. Én tettem tönkre mindent, és... Én. Ezt. Nem. Bírom. Én...

– Hát, tudod, a szép ruha és a még szebb frizura nem véd meg semmitől idekint.

Balra kapom a fejem, hogy lássam, honnan jön ez az incselkedő hang.

Azonnal tudhattam volna, hogy ki az, mivel ő beszélgetett velem a legtöbbit, amióta szétvertem a nyarukat a drámámmal. Huncutul vigyorogva túr bele a hajába, ami eggyel sötétebb árnyalatú barna most, hogy csuromvizes..., ahogy az egész teste is.

Beletelik egy kis időbe, amíg rájövök, mit értett ezalatt, és azonnal látja rajtam, hogy mikor esik le nekem is.

A vigyora egészen gonoszkodóvá válik, és úgy köröz körülöttem, mint aki rátalált a tökéletes prédára.

– Mason...

– Olyan szépen mondd ki a nevemet, Csini – kuncog, majd előrelendül, elkapja a lábamat, és felkap a levegőbe, mielőtt még gondolkodhatnék.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Felkiáltok, arra számítok, hogy elfog a bosszúság és a harag, de nem ez történik.

Furcsa megkönnyebbülés és izgalom örvénylik bennem, felnevetek, lehunyok szemmel kapaszkodom minden erőmmel, majd mindketten a vízbe merülünk.

Visítok és röhgicsélek, annyira abszurd, hogy ilyen hideg legyen az óceán.

– Jó ég! – kapaszkodom még szorosabban a nyakába. – Miért ilyen szörnyű hideg?

Mason belenevet a fülembé, megpörget, és még jobban beleenged a vízbe, amíg sikítózni nem kezdek.

– Most ne vegyél levegőt! Egy...

– Meg ne...

– Kettő!

– Próbáld...

A vállam kiemelkedik a hullámokból, de ő ismét le akar bukni velem, ezért nagy levegőt veszek, hogy teleszívjam a tüdőmet. Mason egy másodperc törtreszéig mindkettőnket a víz alá visz, majd újra fel.

Reszketek a hidegtől, de váratlanul nevetés tör fel a torkomból, majd nyögve próbálom kipislogni a műszempilláimon meggyűlt vizet. Mason visszahúzza oda, ahol már leér a lábam.

A kezem magától indul meg, és lefröcskölöm Masont, de még így sem tudom letörölni a vigyort a képemről.

– Milyen a hajam? – gúnyolódok saját magamon.

– Szerintem így is elég tökéletes – néz a szemembe, majd a torkát köszörülve félrepillant. Aztán egy félmosollyal mégis visszafordul. – Be kell vallanom, hogy csak nyolcvan százalékig voltam biztos abban, hogy nem akadsz ki rám, amiért bedoblak a vízbe.

– Mégis megcsináltad.